

РЕШЕНИЕ

№ 6340

гр. София, 26.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 26.10.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **6491** по описа за **2012** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208–228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 14.05.2012г. по НАХД № 22002/2011 год. по описа на Софийски районен съд, НО, 109 състав е изменено наказателно постановление (НП) № 95492/27.09.2011г., издадено от началник АНД отдел „Пътна полиция”-СДВР. С НП на основание чл.175, ал.1, т.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева и лишаване от право на управление на моторно превозно средство за срок от един месец, и на основание чл.183, ал.2, т.11 ЗДвП е наложена втора глоба в размер на 20 лв. Районният съд е потвърдил НП в частта относно наказанието „лишаване от право”, редуцирал е размера на първото наказание до законоустановения минимум от 50 лв. глоба и е отменил НП в частта относно глобата от 20 лв.

Срещу така постановеното решение са постъпили в срок касационни жалби от процесуален представител на административнонаказващия орган – в частта относно отмененото наказание, и от санкционираното лице – в останалата му част. Изложени са доводи за неправилност на решението на районния съд.

Прокурорът намира, че решението следва да бъде оставено в сила.

Административен съд – София град, в настоящия касационен състав, като провери

законосъобразността на първоинстанционното решение, запозна се със събраните по делото доказателства и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, във вр.63, ал.1, изр.1 ЗАНН, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбите са подадени в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК от лица, всяко от които има право да обжалва първоинстанционното решение, защото е страна по делото, за която то е неблагоприятно в съответната част. Поради това, касационните жалби са процесуално допустими. Разгледани по същество, те са неоснователни.

Районният съд е приел, кредитирайки свидетелските показания и предвид останалите доказателства по делото, че е несъмнено установено едно от административните нарушения, за което са определени наказания на горепосочените основания – а именно, напускането на местопроизшествието от водача. В мотивите на оспореното решение са изложени съображения, че не са налице нарушения на процесуалните правила, осъществени в хода на развитие на административнонаказателното производство, които да препятстват възможността да бъде разкрита обективната истина.

Обжалваното решение е правилно. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му /арг. чл. 59, ал.1 ЗАНН/. Последният е постановил обжалваното решение след обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на установената по делото фактическа обстановка районният съд е формирал правни изводи, изложени в мотивите, които настоящият състав споделя.

Относно свидетелските показания и във връзка с доводите, изложени в жалбата, е необходимо да се отбележи, че съгласно чл.14 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), съдът взема решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона; доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила. Това означава, че съдът преценява достоверността на доказателствата, като именно с цел изграждане на вътрешното му убеждение е въведен другият основен принцип на наказателния процес – непосредствеността, уредена в чл.18 НПК. Въз основа на личните си възприятия при непосредственото събиране на доказателствата съдът изгражда мнението си относно тяхната достоверност и след като е изложил мотиви за преценката си, съдът не е допуснал нарушение на съдопроизводствените правила. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че независимо от противоречията относно факта на настъпило пътно-транспортно произшествие и щети по автомобилите, безпротиворечиво се установява от всички доказателства осъществяването на фактическия състав на нарушението, санкционирано съобразно чл.175, ал.1, т.5 ЗДвП. Съгласно чл.123, ал.1, т.3, б.”в” ЗДвП, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. Ето защо, при липсата на съгласие между двамата водачи, всеки от тях е бил

длъжен да остане на място, да уведоми компетентните органи и да изчака пристигането им. Несъмнено и безпротиворечиво са установени по делото фактите, че е нямало съгласие по обстоятелствата, както и, че санкционираното лице е напуснало мястото на събитието. Доказателства за твърденията в насока съществуването на обстоятелства, изключващи отговорността, не са ангажирани в никоя от фазите на производството. Следователно, решението на районния съд в тази част е правилно. Също така, неоснователна се явява и втората касационна жалба, тъй като действително нарушението по чл.183, ал.2, т.11 ЗДвП, нарушаването на правилата за движение назад в случая се явява както недостатъчно конкретно описано, така и недоказано по несъмнен начин.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр.1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.05.2012г. по НАХД № 22002/2011 год. по описа на Софийски районен съд, НО, 109 състав

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.